

niet in mijn bedoeling gelegen je man te beleedigen. Ik werd plotseling zoo opgewonden. Ik word oud en driftig. Ik ben niet geschikt meer om altijd met jongere menschen samen te wonen. Ik weet dat ik je verdriet ga doen, kind. Ik heb 't hier goed gehad maar nu wil ik liever alleen gaan wonen." — Eva zei geen woord. Het was me of ze zelfs een stap achteruitging. Ze staarde me aan, alsof er een nieuwe wereld van inzicht zich voor haar ontsloot. Haar oogen werden grooter en grooter. Ze leek me zoo onwezenlijk en veranderd. Toen ging ze naar me toe. Ik legde mijn arm om haar heen en zij haar hoofd op mijn schouder. Daarna logen we maar weer verder. — „Is daar nu niets aan te doen, vader? We kunnen je zoo slecht missen." — „Nee, kind, daar is niets aan te doen. Daar moet je me in vrijlaten." — Maar toen konden we niet meer liegen en nog hoor ik mijn kind een paar woorden zeggen die veel, heel veel in me goed gemaakt hebben, want voor haar waardigheid en voor mijn zelfzuchtigen trots was het noodig dat we een wijle dezelfde last droegen. Vóórdat Eva me verliet om haar man mijn besluit mede te deelen, kwam ze plotseling van de deur die ze al bereikt had, weer naar mij terug. Haar oogen waren nu niet zoo groot meer, maar zoo zacht en ze vroeg me: „Vader, vindt u dat ik heel erg achteruitgegaan ben?"

God zij geloofd, bad ik dankbaar in mezelve.

Maar dat is ook de laatste keer geweest, dat ik mijn dóchter gezien heb. Ik woon nu alleen en tweemaal in de week, Vrijdags- en Zaterdagavond, ga ik bij Eva en haar man eten. Ik ben niet meer opstandig, maar verwonderd en treurig omdat vaderliefde zoo weinig doeltreffend is. Men kan eigenlijk niets voor zijn kinderen doen en men zou alles voor ze willen vormen en ordenen! Niet wij zijn hunne bouwers. Zij zijn de onze! Zoo zeggen het in waarheid onze wijzen.

Brussel, 22 Maart 1938

¹ Ik wensch je geluk. — ² Huwelijks-baldakijn. — ³ Rouw-bezoek.